

מילת חיפוש

בחיים בכלל ובהורות בפרט, המקומות מהם אתה הכי נזהר הם גם המקומות שיזמנו לך את האתגרים הגדולים ביותר. וליזה חשבה שזהירות האינטרנט שלה תחסוך ממנה ומבנה את ההתמודדות

ההורים משוחחים על הנושא של בטיחות באינטרנט, לא הנחתי שאדרש לעניין בבית, דווקא כעת. אחרי הכול, אני מודעת לסכנות, ואני מאוד אקטיבית בניסיון לצמצם אותן.

למרות זאת, מצאתי עצמי מנסה להבין מה בדיוק עשה וראה בני בזמן שהיה אצל אותו חב. שאלתי אותו על כך בזהירות רבה, מבלי להעלות דימויים שרק יגבירו את הנזק, אם אכן נגרם. מתשובותיו ומשפת גופו יכולתי לראות, שהוא לא מבין על מה אני מדברת, או מה בדיוק אני מנסה לברר. בסופו של דבר, התברר לי שהוא וחברו צפו בקטעים מתוך הסדרה הקומית הבריטית הישנה "מר בין".

תחושת ההקלה העצומה שמילאה אותי התערבבה לה בכעס על שהעברתי את בני חוויה מבלבלת שכזו. הרמתי טלפון לחברי כדי לספר לו על כך שלא היו דברים מעולם, וכאשר יצאו המילים מפי הרגשתי איך גופי משתחרר מהלחץ שהכביד עליו עוד מאותה שיחת לילה. כעת יכולתי לפרוש לישון, בעודי חשה תשישות גדולה מכל העניין. באותו לילה ישנתי גרוע מאוד. הימים הקרובים לא הקלו על התחושות הקשות. היה לי חשוב לנסח מייל עם החברים האחרים בצוות המדיה של בית הספר על חשיבותה של הזהירות באינטרנט, אבל כך גם נשארתי שקועה בפרשה הזאת כל אותו שבוע.

אכן, אני יכולה להתנחם בכך שתמימותו של בני נשמרה. גם המזל סייע בכך, ועם זאת, חשתי שעלה בידי להתמודד עם אחד החלקים המורכבים יותר של ההורות.

לייזה גרה בכרכור ובנה לומד בבית הספר "רימון"

הראש שלי רץ בכל הכיוונים. האם באמת צפה בני בחומרים פורנוגרפיים? גרוע מכך, לא יכולתי להתנער מהמחשבה, שתוך כדי חיפוש תמים אחר מילים של אברי גוף שקל לאיית, בני המתוק הוא זה שגרם למה שקרה

של יום המחרת בעבודה, תוך הלקאה עצמית על טעויות שעשיתי לפני שהגענו לכיתה א' בבית ספר רימון.

ללמד את בני על התנהגות זהירה באינטרנט בא לי באופן טבעי, כמו ללמד אותו איך להיזהר בכביש. ניצלתי כל הזדמנות כדי להזכיר לו, שאסור לו להקליק על קישורים שצצים באתרים שבהם הוא גולש (ואכן מתאימים לגילו). גם הקפדתי להזכיר לו שלא להשתמש בשמו האמיתי, ולא לנהל שם שיחות מכל סוג שהוא. בתקשורת נתקלתי בסיפורים טרגיים על ילדים שהותקפו ברשת, ובמקרה שוחחתי בעניין מספר פעמים בשבועות האחרונים עם אותו חבר טוב, לאחר ששמע הרצאה של מומחה בתחום. הוא כמובן חזר עם סיפורי זוועה משלו. הדבר הפך אותנו לרגישים מאוד לנושא, ורצינו שבית הספר של ילדינו יארח את אותה הרצאה בדיוק. וכך, בזמן שאנחנו

כשהגענו הביתה, אני ובני בן התשע, חזרה מבית הספר, ביקשתי ממנו לשבת לידי על הספה. אמרתי לו שאני אוהבת אותו, הזכרתי לו שלעולם לא אכעס עליו כל עוד הוא יהיה כן איתי, וכשבטני מתהפכת ניסיתי לברר בעדינות אם בזמן שהיה אצל חברו הם צפו בפורנוגרפיה.

בליל אמש התקשרה אלי אמו של הילד, ותיארה בפני את שרשרת האירועים שהובילה אותה לגילוי. האינסטינקטים האימהיים אמרו לי שאם באופן כלשהו נתקלו בני וחברו בחומרים כאלה, הדבר קרה ודאי בטעות. אמנם התוצאה אינה משתנה, אבל שאבתי מידה מסוימת של נחמה מהמחשבה, שהילדים לא הגיעו אל האתרים הללו בכוונה. למרות זאת הראש שלי רץ בכל הכיוונים. האם באמת צפה בני בחומרים פורנוגרפיים? גרוע מכך, לא יכולתי להתנער מהמחשבה, שייתכן שתוך כדי חיפוש תמים אחר מילים של אברי גוף שקל לאיית, בני המתוק הוא זה שגרם למה שקרה. זה גרם לי להרגיש נורא, שכן, כפי שחבר טוב ציין בפני בשיחת טלפון בהולה באישון ליל, ספקותי בעצם הצפייה של בני התחלפו בראייתו כמנהיג החבורה. מצד אחד, השתדלתי לא להיות אחת מאותן האמהות שמאמינות שבנן אינו מסוגל לעולל כל רע, ומצד שני חששתי שאני יכולה בקלות לעבור לצד השני ולהפיל את כל האשמה על בני. מעבר לכך, חשבתי על התפקיד שלי כהורה, ותהיתי אם כשחשפתי אותו לידע מסוים, או כשנתתי לו כלים לשימוש באינטרנט, סייעתי לו להגיע לחומרים הללו. הרוסה מאשמה, ניסיתי להעביר את הבוקר